

ΠΩΣ Ο ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ ΕΠΑΙΡΝΕ ΦΡΑΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΛΛΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΚΑΝΕ ΔΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΠΩΣ ΜΕΡΙΚΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΚΑΝΟΥΝ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΥΝΤΑΣ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΕΣ ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ

«Την Γαλάτειαν και μίαν καλύβην».

Σπυρίδων Βασιλειάδης, Γαλάτεια (αποσπάσματα)

ΓΑΛΑΤΕΙΑ / ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΕΝΤΕ

Έρευνα και επιμέλεια κειμένων: Δημήτρης Συμεωνίδης JP

Ή θήκη κρύπτει τās κηλίδας, Ρέννε. Ές άλλοτε ό άγνισμός. Έλθέ τανύν και άνάπαυσον τήν κεφαλήν βαρεϊαν, κεφαλήν παιδός...

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ (περιβάλλουσα διά τών βραχιόνων της αυτόν έρωτικώτατα). Ώ Ρέννε, Ρέννε φίλτατε° τοσοῦτον λοιπόν σέ συγκινεί πλειότερον ό παρελθών εκείνος και άφανισθείς ές αεί, ή νεκρά εκείνου άνάμνησις, παρά ή ζώσα και ένώπιόν σου σπαιρούσα από χαράς και πάθους Γαλάτεια;

Ίδε πώς πέραν εκεί εύπαθής ή άμφιλύκη μεταξύ σκιάς και φλογών διακυμαίνεται, ιδέ ή ήώς, ένφ ύπανατέλλουσα πρό του κόσμου αιδήμων έρυθρια, ιδέ πώς φίλεως πλημμυρεί τούς άγρους από δάκρυα άδαμάντινα! Ίδε πώς τά πτηνά άναπετώσιν από κλάδου εις κλάδον χαρμόσυνα και πώς τά άνθη άνακύπτουσι φαιδρά από τής νυκτός τήν πλατείαν και μέλαιναν πτέρυγα. Όλα τήν στιγμήν αυτήν, ως οι όφθαλμοί τών θνητών, διανοίγονται εις τό φώς, τήν ζωήν και τό μειδιάμα° μόνη ή καρδιά του Ρέννου βαρυθυμεί, μόνος ό Ρέννος θα ηύχετο άκόμη τής νυκτός τό όνειρον και όχι τής πρωίας τήν φωτεινήν άλήθειαν!

PENNOΣ. Καί ούδέποτε, λοιπόν, Γαλά-

τεια, τά έρυθρά πυρά τής ηούς, ούδέποτε ταῦτα θα σοι ύπαναμνήσωσι τό χυθέν αίμα του Πυγμαλιώνος; Ούδέποτε, όταν όλα τήν πρωίαν άναγεννώνται εις τήν ζωήν, οι όφεις έτι και οι φονείς, ούδέποτε θα ηύχεσο να άναγεννάτο από του θανάτου ό Πυγμαλιών σου;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ούδέποτε.

PENNOΣ (μετά μικρόν). Γαλάτεια, ειπέ: έάν αίφνης έφονευόμην έγώ, θα ήγάπας καν τότε τον Πυγμαλιώνα;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ούδδ τότε. Ποτέ!

PENNOΣ (φέρων τήν χείρά του προς τό στόμα τής Γαλατείας). Φευ° και άντι τής άβύσσου αυτής τήν θύραν να φυλάττωσι φρικαλέοι δράκοντες, άγγελοι και φρουροί αυτής έτέθησαν τά λεπτά και ρόδινα τουτα χείλη!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Σκέπτεσαι πολύ, πάρα πολύ, Ρέννε... Άφες πάντα πένθιμον λογισμόν να ταφή μετά του Πυγμαλιώνος εις τήν νύκτα τής χθές° δι' ήμάς ιδού άνατέλλει νέα πρωία. Δός ήδη εις τήν Κύπρον τήν σπάθην και εις έμέ τον Ρέννον άνάσσοντα. PENNOΣ (μετ' άποφάσεως). Να δώσω- μεν όμως πρώτον εις τήν πόλιν τό ξίφος

άγνόν... Ήτο πολυ τό αίμά του και έβάφη μέχρι λαβής ή σπάθη, Γαλάτεια. Φέρε μοι ήδη ύδατα ν' άποπλύνω από τής λεπίδος τās κηλίδας του αίματος. Ήτο πολυ τό αίμά του.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Η θήκη κρύπτει τās κηλίδας, Ρέννε. Ές άλλοτε ό άγνισμός. Έλθέ τανύν και άνάπαυσον τήν κεφαλήν βαρεϊαν, κεφαλήν παιδός...

PENNOΣ.. Όχι° άς άπαλειφθί όσον τάχιστα και ή έλαχιστη του αίματός του σταγών. Οι όφθαλμοί σου επί τουτω, Γαλάτεια, ούδδ καν έν δάκρυ δύνανται να μοι δανείσωσι... Φέρε λοιπόν ύδατα τής πηγής.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Έστω, Ρέννε° έχεις δίκαιον. Πάν ίχνος τής ζωής αυτού έγγυς ήμών άς άπαλειφθί. Το νάμα τής πηγής θα άποπλύνη τās κηλίδας τής λεπίδος, τό φίλημά μου τήν κατήφειαν του μετώπου σου. Με άγαπās!

PENNOΣ. Πόσον πλέον μάταιον!

(Η Γαλάτεια άπέρχεται)

Η Συνέχεια την άλλη Παρασκευή

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ-ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΚΑΙ ΚΕΙΜΕΝΑ

Δύο ποιήματα για την Κύπρο από την κα Φανή Μιχαηλίδου

Δύσκολοι Καιροί

Τι τζιαν εδύσκολοι οι καιροί / τζιαι κόντρα παν οι ανέμοι / τι τζιαν η Αγγλία τζιαι η Αμερική, / κόντρα τζιαι αυτές παίνου; / Κύπρος μου είσαι δυνατή / τζιαι αντέχεις στες φουρτούνες / τζιαι μάσιεσαι για Λευτεριά / ειν' εθνική κληρονομιά.

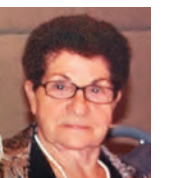
Τι τζιαν οι δυνατοί της γης / NATO, Ευρωπαϊκή Ένωση, ΟΗΕ / ψηφίζουν και διατάσσουν / τζιαι παζαρεύκουν δίχα σου / το μέλλον, την τιμήν σου / Κύπρος μου είσαι Ελληνική / τζιαι απάντησιν ιστορικών / «Μολών λαβέ» θα πάρουν.

Με λύσαν ούλοι μάχονται / ύπουλα σε καρφώνουν / καταπατούν τα ψηφίσματα, / τα ευρωπαϊκά κεκτημένα / μα μια φωνή ακούεται μέσα από τους αιώνας.

«Το νυν αυτά να τρώει την γην / τρώειν την γην θαρκέται / μα πάντα τζεινον τρώεται / τζιαι τζεινόν καταλιέται»

(Βασίλης Μιχαηλίδης).

Η κα Φανή Μιχαηλίδου

Κύπρος

— Της χώρας που γεννήθηκα
τζι'είδα τό φώς του ήλιου,
τζι'αγάπησα, τζιαι πόνεσα
που τής καρκιάς τά βαθιά,
Δώδης Θεέμου Λευτεριά,
χάρισε της Είρηνην.

— Ήσουν παράδεισος σωστός
ε'Ανατολήν τζιαι Αύσην,
ήσουν ό φάρος ό λαμπρός,
που φεγγεν εαν αυγερινός,
ό κόσμος ούλλος γελαστός,
δέν σου έλειπεν, γύβην.

— Έξήλεγαν τά κάλλη σου
του κόσμου ούμιάλοι
τζιαι θάρτησαν πρό πολλού
νά σου ξυλίγουν πούπαντού,
τές πόλεις σου, τές εκκλησίες
τά μοναστήρκα, τές γενιές.

— Δέν θα πέτυχουν τίποτα
όσον τζ'αν προεπαθοῦσιν,
γιατί έγέννηβες παιδικιά,
που πολεμήσαν εαν δερκά
επίν ηάπηθον, ετόν Καραβάν,
ετόν Τράκωναν, ετήν Μιαιήνην.

— Τι τζι'αν έέ μοίραβαν ετά δκυό
του Αττίλα οε κουρβάροι,
τζιαι κάρφωσαν πας ετόν εταυρόν
τό Άγιο σου κορμί,
κάμε κουράγιο Κύπρο μας,
τζι'ένάρτει ή άγια μέρα
τζιαι γέφτεροι θα γιορτάβουμε,
Ανάεταβην ετόν Αποστόλον Άντρεαν.

Εύχαριστώ για την φιλοξενία
Φανή Μιχαηλίδου
Kingsford